

af udeblivelsesdom – svarer til lovforslagets regler.

Paragraffens *stk. 1* er, bortset fra at *1. pkt.* er begrænset til sagsøgerens udeblivelse fra senere retsmøder under sagens forberedelse, identisk med lovforslagets § 360, *stk. 1*. Sagsøgerens udeblivelse fra første retsmøde har imidlertid også udeblivelsesvirkning, jfr. bemærkningerne ovenfor til § 354. Udeblivelsesdomme for modkrav efter stykkets *2. pkt.* er undergivet de samme regler, som gælder om udeblivelsesdomme i tilfælde af sagsøgtes udeblivelse.

Stk. 2 svarer i realiteten til lovforslagets § 360, *stk. 3*.

Stk. 3 svarer med enkelte ændringer til lovforslagets § 360, *stk. 2*. Ændringerne har sammenhæng med de i § 354 i forhold til lovforslaget foreslåede ændringer i reglerne om virkningerne af sagsøgtes udeblivelse. Ligesom ved sagsøgtes udeblivelse fra første retsmøde bør der ved udeblivelse fra senere retsmøder under forberedelsen kunne afsiges realitetsdom – domfældende eller hel eller delvis frifindende – på det nu foreliggende grundlag, således at retten ikke – som efter lovforslaget – alene har den mulighed at følge sagsøgerens påstand eller at afvise sagen. Ved de foreslåede ændringer bringes reglerne også på dette punkt i overensstemmelse med gældende ret. Den foreslåede affattelse af *stk. 3* afviger dog – ligesom i øvrigt lovforslaget – fra gældende ret derved, at der indtræder udeblivelsesvirkning ved sagsøgtes udeblivelse fra alle retsmøder under forberedelsen, medens der efter gældende ret – retsplejelovens § 341, *stk. 3* – ikke indtræder udeblivelsesvirkning, når sagsøgte udebliver fra senere retsmøder under forberedelsen efter at have svaret i sagen. Udeblivelsesdommen skal efter den nu foreslåede affat-

telse som ved sagsøgtes udeblivelse fra første retsmøde afsiges på grundlag af sagsfremstillingen og det i øvrigt fremkomne. Sagsfremstillingen er også her anvendt som lovforslagets betegnelse for sagsøgerens redegørelse for sagen i stævningen, jfr. lovforslagets § 348, *stk. 2*, nr. 4. Da sagsøgte i de her omhandlede tilfælde tidligere – eventuelt i flere retsmøder – har været til stede i retten og svaret i sagen, vil der for retten ofte være fremkommet flere oplysninger, der ikke fremgår af stævningens sagsfremstilling, end hvor sagsøgte udebliver fra første retsmøde. Begge parter tilstedeværelse i tidligere retsmøder kan også have givet retten anledning til i større udtrækning at stille spørgsmål til parterne. Det i forhold til stævningen yderligere fremkomne indgår i rettens overvejelser og skal som efter gældende ret tages i betragtning ved sagens afgørelse. Har sagsøgte således f. eks. efter afholdelse af syn og skøn ført bevis for rigtigheden af de indsigelser, som han har gjort gældende under sagen, må sagsøgte for så vidt frifindes. Sagsøgeren behøver derimod ikke, når sagsøgte udebliver, søge indsigelser afkræftet, hvis bevis for rigtigheden ikke er ført. Sagsøgeren kan som efter gældende ret, selv om indsigelsen ikke klart er grundløs, nøjes med en ikke nærmere begrundet bestridelse. Sagen afvises, hvis sagsfremstillingen i stævningen må antages i væsentlige henseender at være urigtig, eller hvis sagsøgerens påstand er uklar.

Efter *stk. 6* finder bestemmelserne i § 354, *stk. 7*, tilsvarende anvendelse. Der henvises til bemærkningerne ovenfor til disse bestemmelser.

En parts udeblivelse under domsforhandlingen, inden han har nedlagt sin påstand, har, jfr. lovforslagets § 362, samme retsvirkning som angivet i § 360.